

speelgoedvanhetjaar.nl

Verkiezing Speelgoed en Spellen 2015

Ter gelegenheid van de 42ste Verkiezing Speelgoed van het Jaar heeft Tosca Menten het verhaal "Niet geschikt voor mummies!" geschreven.

Niet geschikt voor mummies!

Het regende al de hele ochtend. Goos en Dummie hadden al vier spelletjes geschaakt en buiten werd het alleen maar natter.

'Nog een potje?' vroeg Goos.

'Nee. Ik ben ghelemaal zat van schaken,' zei Dummie. 'Ik gha spelen met stofzuiger.'

'Geen sprake van,' protesteerde Klaas. 'De vorige keer zoog je jezelf half naar binnen.'

'Dan ik gha koekjes bakken van piramide.'

'Ook niet! De vorige keer vloog je half in de fik.'

'Nou en,' zei Dummie dwars. 'Ik voel niks van. Ik verveel ghelemaal doodsaaï van regen. Weet jij niet nieuwe spelletje?'

'Natuurlijk. Wacht maar even.' Klaas stond op, ging naar zolder en kwam terug met een stapel kartonnen dozen. Bijna plechtig zette hij ze op tafel. 'Kijk. Deze spelletjes speelden we vroeger. Ganzenbord en Monopoly en zo. Ga dat maar doen. Hartstikke leuk en helemaal veilig.'

Dummie opende nieuwsgierig een doos. 'Wat is gekleurde poppetjes?' vroeg hij.

'Dat zijn pionnen. En die blokjes zijn dobbelstenen. Zie je die puntjes? Daarmee kun je van 1 tot 6 gooien. Dit spel heet Mens erger je niet. Dat was vroeger mijn lievelingsspel. Ineens enthousiast vouwde hij het speelbord open. 'Weet je wat? Ik doe een potje mee. Gaan we ons lekker ergeren met zijn allen.'

'Is ergeren ghezellig?' vroeg Dummie.

'Nee. Je moet je juist niet ergeren,' verbeterde Goos. 'Dit spel betekent dat je het niet erg vindt als je verliest.'

'Verlies is wel erg,' snoof Dummie. 'Maar ik erger niet toch niet, want ik ben slimste van ghele wereld en ik win altijd.'

'Dat zullen we nog wel eens zien,' grinnikte Klaas. Hij zette alle pionnen op hun plaats en gaf iedereen een eigen dobbelsteen. 'Let op. Je moet met je vier pionnen een rondje lopen op dat bord en dan moet je bij je eigen kleur naar binnen, jij hebt rood dus voor jou is dat hier. Wie het eerst alle pionnen binnen heeft, heeft gewonnen.'

'Is die alles? Die is ghelemaal makkelijk,' snoof Dummie.

'Nee, want je moet wel hoog gooien,' zei Klaas.

'En je mag elkaar eraf slaan, toch?' zei Goos.

'Precies. Dat is het leukste,' grinnikte Klaas. 'En je mag pas een pion op het bord zetten als je 6 gooit.'

'Maashi! Ik gha doen! Ik ghooi alleen maar 6.'

'Of je gooit 1,' zei Klaas droog. 'En wat doe je dan?'

'Dan ik sla alle pionnen af,' zei Dummie.

'Nee, dan erger je je rot. Maar dan tel je tot tien en dan ben je niet meer boos. Kom op. Wie het hoogste gooit mag beginnen.'

Even later zaten ze te spelen.

Goos gooide meteen 6 en Klaas al na drie keer. Maar Dummie gooide alleen maar laag en kon niet eens beginnen. En toen hij eindelijk een pion op het bord mocht zetten, werd die er meteen weer afgegooid door een pion van Klaas.

'Wat doe jij? Die is van mij!' riep Dummie.

'Leuk, hè? Dat is het spel,' zei Klaas vrolijk. 'Niet zeuren. Gewoon opnieuw beginnen.'

Gelukkig gooide Dummie meteen weer 6, maar daarna gooide hij 2. En 1. En weer 2.

Goos en Klaas hadden veel meer geluk en liepen veel sneller.

'Je lijkt wel een slak, Dummie,' plaagde Klaas. 'Woeps, ik kan je slaan! Hoppa, daar ga je. Begin maar weer opnieuw.'

Dummie sprong op. 'Sirsar! Jij bent ghemene watje!'

'Dat is het spel,' herhaalde Klaas. 'Ga zitten en tel tot tien.'

'Tien tellen helpt niet.'

‘Dan tel je tot twintig,’ zei Klaas droog.
 Dummie telde met gebalde vuisten tot twintig en ze gingen weer verder, maar Dummie bleef maar laag gooien en werd steeds bozer. ‘Weer 1. En 2. Ik wil 6! Ghoecan nou! Ik ben slimste altijd!’
 ‘Daar heb je niks aan. Je moet gewoon geluk hebben.’
 ‘Ik ghehoef niks van. Dobbeltjessteen is kapot. Ghij is vals.’
 ‘Welnee. Je kan niet tegen je verlies. Kom op, Dummie, tel gewoon tot tien.’
 Dummie telde woedend tot tien, pakte zijn dobbelsteen en hield hem voor zijn gezicht. ‘Jij ghooit 6, anders ik word ghelemaal boos,’ siste hij. Hij gooide en keek hoe de dobbelsteen rolde. ‘Sirsar! Is weer 2!’ Hij ontplofte en sloeg zo hard op tafel dat alle pionnen omvielen. ‘Ik doe niet meer! Ik erger ghelemaal schele ghoedje van stomme dobbeltjessteen. Ik wil andere spelletje!’
 ‘Nee, Dummie, dat is kinderachtig,’ zei Klaas. ‘Zo gaat dat spel nu eenmaal. Tel maar weer tot tien. Of tot honderd voor mijn part. Maar we gaan gewoon door.’ Hij probeerde streng te zijn, maar zijn ogen lachten. ‘Jij lacht mij uit!’ schreeuwde Dummie en hij vloog naar de deur en rukte die open. ‘Ik tel tot ghonderd op ghang!’ Met een klap sloeg hij de deur achter zich dicht.
 Klaas moest verschrikkelijk lachen. ‘Plofzak Drollemans, wat een driftkop,’ gierde hij. ‘Hij kan echt niet tegen zijn verlies. Telt hij daar nu echt tot honderd?’
 ‘Of tot duizend,’ giechelde Goos. ‘Hij blijft wel erg lang weg.’
 ‘Ghonderd!’ riep Dummie eindelijk op de gang. Hij kwam binnen en ging weer zitten.
 ‘Ik gha toch weer verder,’ zei hij.
 ‘Luister, Dummie,’ deed Klaas streng. ‘We spreken wel even wat af. Een spelletje kun je nu eenmaal winnen of verliezen. En als je verliest, wil ik niet dat je op de tafel slaat of wegloopt. Is dat duidelijk?’
 ‘Is ghoed,’ zei Dummie. Hij gooide en gelukkig was het meteen 6. En een beurt later gooide hij weer 6. En toen 5. Opeens rende hij iedereen voorbij. ‘Maashi! Weer 6!’ riep hij. ‘5! 6! 4! Maashi! Ghaat lekker! Ik loop snel als ghaas! Maashi! Kijk Ghoos, nu ik ghooi jou af!’
 Plotseling waren de rollen omgedraaid.
 ‘Dat is ineens wel heel veel geluk,’ zei Goos kribbig.
 ‘Vind jij erg? Zo ghaat spelletje. Tel maar tot ghonderd. Maashi! Weer 6!’ Binnen de kortste keren had Dummie drie pionnen binnen en stond zijn laatste pion recht voor de ingang.
 ‘Zie jij? Ik win altijd,’ zei Dummie trots.
 ‘Ja. Je hoeft alleen nog maar 1 gooien,’ zei Goos jaloers.
 ‘1? Waarom 1? Die wil ik niet,’ zei Dummie.
 ‘Maar dat moet. Je moet precies uitkomen, dus moet je 1 gooien,’ zei Klaas.
 Het was even stil. ‘Die kan niet,’ zei Dummie toen.
 ‘Waarom niet?’
 ‘Omdat niet kan. Dan ik moet jouw dobbeltjessteen.’
 ‘Hoezo?’
 ‘Daarom zo. Mijn dobbeltjessteen kan echt niet.’
 ‘Wat is er dan?’ Ineens argwanend pakte Goos Dummies dobbelsteen en bekeek hem van alle kanten. Tot zijn stomme verbazing zat er geen 1 op. En geen 2 en geen 3 ook. ‘Bomkak Dinges! Hoe kan dat nou?’ riep hij.
 ‘Ik gheb beetje veranderd,’ gaf Dummie toe. ‘Ik teken met stift puntjes bij, anders ik erger schele ghoedje van langzaam lopen. En nu ik gha winnen. Is ghelemaal slim van mij.’
 Goos stond perplex maar Klaas lachte Dummie nu hardop uit. ‘Dat is helemaal niet slim, want je moet per se 1 gooien. Dus nu kan je nooit meer winnen. Nou jongen, boontje komt om zijn loontje! Je hebt verloren.’
 ‘Verloren? Maar die kan niet!’ Dummie vloog weer op. ‘Ik stop met spelletje met stomme gheluk. Ik doe niet meer mee nooit meer.’
 ‘Dat hoeft ook niet meer,’ grinnikte Klaas. ‘Kijk, ik gooi 3. En ik heb al mijn poppetjes binnen.’ Met een triomfantelijk lachje stond hij op. ‘Nou, dat was erg leuk,’ zei hij. ‘Ik heb gewonnen. Dus wat zeggen jullie dan?’
 ‘Gefeliciteerd,’ zei Goos met tegenzin.
 ‘En wat zeg jij, Dummie? Ik hoor je niet,’ plaagde Klaas.
 ‘Jij ghoort niet omdat ik zeg niks. Ik feliciteer niet voor spelletje,’ zei Dummie koppig.
 ‘Dan niet,’ zei Klaas. Hij deed alles weer in de doos en keek naar de deksel.
 ‘Mens erger je niet,’ las hij hardop. ‘Ah, dan kom het daardoor. Het is gewoon niet geschikt voor mummies. Sorry! Toedeloel!’ En met een grijns liep hij naar de keuken.

Tosca Menten, november 2015
www.toscamenten.nl

**Verkiezing Speelgoed van het Jaar, Postbus 96070, 1006 EB Amsterdam, telefoon 020 6100820
www.speelgoedvanhetjaar.nl, e-mail: info@speelgoedvanhetjaar.nl**